USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyň Mgr. Petry Weissové a Mgr. Simony Hájkové v právní věci žalobce: **M. G.,** zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017, č. j. OAM-100/LE-LE05-LE24-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 1. 2018, č. j. 60 Az 53/2017 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobní námitky neshledal důvodnými. Přisvědčil závěrům žalovaného v napadeném rozhodnutí a uzavřel, že u žalobce nejsou dány předpoklady pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, tedy ani doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Jejího udělení se žalobce dovolával především s poukazem na probíhající dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt v zemi původu spojený s jeho obavou ohrožení života, s rizikem nuceného odvodu do armády, s nutností zapojení do bojových operací, včetně poukazu na jeho soužití s družkou, státní občankou Slovenské republiky žijící na území České republiky. Ve shodě s žalovaným krajský soud dovodil účelovost žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané především za účelem legalizace jeho pobytu na území České republiky.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Navrhoval zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti ve prospěch přijatelnosti kasační stížnosti neuvedl ničeho. Toliko namítal, že krajský soud nepostupoval v souladu se zákonem, jelikož se řádným způsobem nevypořádal se všemi prezentovanými důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, naopak je zčásti zlehčoval a zčásti ignoroval. Stěžovatel zdůraznil jím vyjádřené obavy z návratu do země původu z důvodu probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu, v důsledku něhož by po návratu na Ukrajinu musel nastoupit do armády a jít válčit, což s ohledem na strach o vlastní život nechce a je to i v rozporu s jeho vyznáním. Doplnil, že ač aktuálně probíhají boje především na východě země, ani situaci v její západní části nelze zlehčovat. Došlo zde k opakovaným násilnostem a dochází k bojům mezi vládou a Pravým sektorem v Mukačevu a k násilnostem ve Lvově. Tyto skutečnosti krajský soud nezohlednil, stejně jako stěžovatelův další uplatněný důvod pro udělení mezinárodní ochrany, a to jeho zájem na pokračování v soužití se svou družkou M. P.; stěžovatel má za to, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Pro všechny uvedené důvody stěžovatel setrval na tvrzení, že v jeho případě jsou dány přinejmenším důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Napadený rozsudek je podle stěžovatele též nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť uplatněnou žalobní argumentaci krajský soud dostatečně a řádným způsobem nevyvrátil.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost jejího podání, napadené rozhodnutí i napadený rozsudek považuje za zákonné, ztotožňuje se s odůvodněním rozsudku krajského soudu. Poukazuje na skutečnost, že tvrzeným důvodem stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky, kde pobýval od roku 2004 nelegálně; tento důvod však nepatří mezi důvody, pro něž lze mezinárodní ochranu udělit. Žalovaný zdůrazňuje, že kasační námitky jsou z velké části totožné s námitkami obsaženými v žalobě, s nimiž se již vypořádal krajský soud. Kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s., žalovaný tudíž navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[7] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil a ani stěžovatel ničeho v tomto směru v kasační stížnosti netvrdil. V podstatě pouze zopakoval žalobní tvrzení o obavě z dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině a v té

souvislosti ze svého nástupu do armády a účasti v bojích na základě povolávacího rozkazu, což jej může ohrozit na životě. Shodně jako v žalobě poukázal na soužití se svou družkou, státní příslušnicí Slovenské republiky, s čímž spojoval své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Nad rámec žalobních tvrzení nově v kasační stížnosti poukázal na to, že obavy z nástupu do bojů má i z důvodu svého vyznání.

[8] Z právě uvedeného nepochybně plyne, že stěžovatel se fakticky v kasační stížnosti domáhal opětovného přezkumu závěrů obsažených v napadaném rozsudku. Tento přezkum však podle obsahu kasačních námitek požadoval pouze v rámci svých vlastních zájmů, aniž by se měly při posuzování namítaných kasačních důvodů řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikaturního odklonu od výkladu přijímaného v otázkách stěžovatelem nastolených, nebo aniž by krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud nezjistil žádné pochybení té intenzity, jež by nasvědčovalo závěru, že stěžovatelovy výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jeho postavení či mimo jeho vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. Jinými slovy, důvody přijatelnosti kasační stížnosti soud neshledal.

[9] Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud v napadeném rozsudku vyjádřil k uplatněným žalobním bodům a věcně a srozumitelně vypořádal žalobní námitky, jež stěžovatel vztahoval výlučně k udělení doplňkové ochrany. Poukázal na důvody stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany (obava z návratu do země původu z důvodu probíhajícího vnitrostátního ozbrojeného konfliktu a obava z nástupu do armády a účasti v bojích, soužití ve společné domácnosti s občankou Evropské unie), zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy, aniž se přitom dopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

[10] Nejvyšší správní soud tak je pro úplnost dodává, že se otázkou obav z odvedení do armády obecně, jakož i ve vztahu k aktuální situaci na Ukrajině, zabýval opakovaně (viz např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 Azs 175/2016 - 26, nebo ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 263/2016 - 30). V žádném z uvedených případů neshledal tuto obavu obecně jako azylově relevantní. Shodně je tomu i ve stěžovatelově případě. Pouhá obava z nástupu do armády sama o sobě nemůže zakládat azylově relevantní důvod.

[11] Stejně tak judikatura kasačního soudu zaujala stanovisko i k otázce vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, a to například v rozsudku ze dne 9. 5. 2016, č. j. 4 Azs 89/2018 - 27, nebo v usnesení ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 290/2017 - 23 a řadě dalších rozhodnutí, jejichž závěry jsou plně a beze zbytku použitelné i nyní. To platí tím spíše, že sám stěžovatel, jenž před svým odchodem z Ukrajiny pobýval v Charkově, tedy z oblasti sousedící se dvěma, v nichž reálně dochází k ozbrojeným střetům (Doněcké a Luhanské oblasti), v průběhu správního řízení výslovně potvrdil, že v případě svého návrhu do země původu by se do oblasti, v níž před svým odjezdem ze země původu žil, již nevrátil a využil by možnosti usazení se v jiné části země, nejspíše v Kyjevě. Žalovaný

ani krajský soud v této souvislosti hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu nedovodili.

[12] Jedná-li se konečně o stěžovatelův poukaz na soužití s občankou Evropské unie, který taktéž uplatňoval ve prospěch udělení mezinárodní ochrany, lze doplnit, že krajský soud vzal i uvedenou skutečnost při přezkumu napadeného rozhodnutí v potaz. Neshledal však potřebu přehodnotit závěry žalovaného, podle nichž existence soukromých či rodinných vazeb sama o sobě zásadně nemůže být důvodem udělení mezinárodní ochrany. I tyto závěry jsou plně v souladu s judikaturou kasačního soudu, na kterou ostatně přiléhavě poukázal již žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud pro právě uvedené nepovažuje za potřebné na tomto místě opětovně zmíněnou judikaturu citovat.

[13] Uplatnil-li stěžovatel nově v kasační stížnosti též obavu z návratu do země původu s poukazem na své vyznání, jedná se o tvrzení nové, v řízení o žalobě neuplatněné. K němu v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. nemůže Nejvyšší správní soud přihlížet, nehledě na to, že se jedná o tvrzení zcela obecné a jsoucí v rozporu se stěžovatelovými předchozími údaji poskytnutými k žádosti o mezinárodní ochranu, tak i uvedenými při pohovoru ve správním řízení, jak se podávají ze správního spisu.

[14] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na stěžovatelovy námitky.

VI.

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu